

[Justitsministeren]

Direktoratet for Udlændinge oplyste på denne baggrund, at han ikke på det foreliggende grundlag så nogen mulighed for at meddele den pågældende libanesiske statsborger indrejsetilladelse.

Justitsministeriet modtog den 16. marts 1987 fra Udenrigsministeriet til orientering kopi af en korrespondance mellem spørgeren og udenrigsministeren om sagen. Justitsministeriet videresendte materialet til Direktoratet for Udlændinge. Direktoratet har efter at være gjort bekendt med korrespondancen ikke foretaget sig videre i anledning af skrivelser af 22. januar 1987 fra lederen af Flygtningehøjkommissærens kontor i Stockholm.

Direktoratet for Udlændinge har oplyst, at man ikke efterfølgende har modtaget nogen henvendelse fra Flygtningehøjkommissæren om sagen, og den pågældende har ej heller søgt om visum eller om opholdstilladelse i henhold til udlændingelovens § 9 under henvisning til en herboende reference.

Justitsministeriet har den 30. april og 1. maj 1987 modtaget to henvendelser i sagen fra henholdsvis Landsforeningen af Danske Flygtningevenner og en herboende bekendt til den pågældende, hvorved der er anmodet om, at den pågældende meddeles visum til Danmark.

I overensstemmelse med de pågældendes anmodning har Justitsministeriet i dag tilbudt, at der afholdes et møde i Justitsministeriet om sagen.

Spm. nr. S 1102

Til *ministeren for offentlige arbejder* (28/4 87) af:

Alice Brask (KF):

»Hvordan vil ministeren sikre, at personalet på enmands- og tomandsbetjente postkontorer har fuld personlig sikkerhed på arbejdspladsen?«

Begrundelse

Ifølge Aarhus Stiftstidende den 22. april 1987 udtaler postmesteren i Århus, at medarbejderne på de små postkontorer i byens lokalområder er udsat for ubehageligheder og en vis røveririsiko.

Derfor er det foreslået, at fire små lokale postkontorer skal lukkes. At lukke et lokalt

postkontor i det nære bymiljø med den begrundelse kan ikke accepteres.

De ansattes sikkerhed på arbejdspladsen må sikres.

Svar (8/5 87):

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

P&T lægger stor vægt på at give sit personale en god og sikker arbejdsplads og skelner i forbindelse hermed ikke mellem store og små posthuse.

I valget af sikringsforanstaltninger indgår en nøje vurdering af balancen mellem at sikre personalet bedst muligt og at undgå en oprapning af volden, der anvendes i forbindelse med begåelse af en kriminel handling som f.eks. røveri. Erfaringer fra udlandet viser således, at en forstærkning af sikringen med f.eks. skudhæmmende glas eller andre lignende fysiske sikringsforanstaltninger i skrankerne ikke nedsætter røveriintensiteten, men desværre i stedet får røverierne til at udvikle sig til gidselsituationer eller farligere situationer.

P&T har derfor i lighed med banker og sparekasser valgt ikke at anvende en kraftig fysisk sikring, men i stedet anvende elektroniske sikringsforanstaltninger suppleret med fotoovervågning.

Hvis disse sikringsforanstaltninger har vist sig utilstrækkelige til sikring af personalet, har det i ganske enkelte tilfælde været overvejet at flytte eller sammenlægge mindre posthuse i storbyområder, idet erfaringen viser, at de mindre og mindste posthuse er mest udsat for røvier.

Jeg kan tilslutte mig P&Ts politik på sikringsområdet, og jeg er enig i, at det må tillægges stor vægt, at et røveri ikke udvikler sig til mere alvorlige situationer.

Jeg har samtidig bedt om, at udviklingen inden for det fysiske sikringsområde følges nøje, således at personalet sikres bedst muligt, uden at det optrapper eventuel anvendelse af vold eller indebærer en svækkelse af posthusnettet.

Spm. nr. S 1107

Til *arbejdsministeren* (28/4 87) af:

Elisabeth Bruun Olesen (VS):